

ליל שבת קודש פרשת מטות - מסעי ה'תשנ"ט

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' י"א, המדבר ממעלת התפילה בשדה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, דע, פשאדם מתפלל בשדה, אזי כל העשבים פלם באין בתוך התפלה, ומסיעין לו, ונותנין לו פח בתפלתו וזה בחינת שנקראת התפלה שיחה, בחינת (בראשית ב): "שיח השדה", שכל שיח השדה נותנין פח וסיוע בתפלתו (שם כ"ד): "ויצא יצחק לשוח בשדה"- שתפלתו היתה עם סיוע וכח השדה, שכל עשבי השדה נתנו פח וסיוע בתפלתו פנ"ל, שבשביל זה נקראת התפלה שיחה פנ"ל ועל-פן בקללה נאמר (דברים י"א): "והאדמה לא תתן את יבולה"; פי כל יבול הארץ צריכין לתן פח וסיוע בתוך התפלה, וכשיש פגם ועפוב על זה, אזי נאמר: "והאדמה לא תתן את יבולה" פי אפלו פשאינו מתפלל בשדה, נותנים גם-פן יבול הארץ סיוע בתפלתו, דהינו כל מה שסמוך אל האדם, כגון אכילתו ושתיתו וכיוצא, רק פשהוא בשדה, שאזי סמוך להם ביותר, אזי כל העשבים וכל יבול האדמה נותן פח בתפלתו פנ"ל וזה יבול-ראשי-תבות: ויצא יצחק לשוח בשדה-שכל יבול השדה התפללו עמו, פנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה ידוע איך שרביז"ל הפליג מאד במעלת המתפלל בשדה בין עשבי השדה, ואמר (שיחות הר"ן סי' קמ"ד), כשאדם מתפלל בשדה כל העשבים וכל האילנות נכספין להכלל בתוך תפלתו, וכולם עוזרים ומסייעים לו בתפלתו, כי כשאדם יושב בשדה בין עשבים ואילנות, ומתבודד עצמו עמו יתברך, זה מסוגל מאד להעלות תפלתו ביחד עם עשבי השדה שמסבבים אותו ורוצים להכלל בתפלתו, ופעם אמר רביז"ל (שם) כמה יפה לשבת בין עשבי השדה "און פרום צו זיין צווישען זיי" (להיות ירא ביניהם), כלומר לעבוד את הקדוש ברוך הוא בתפילה ושיחה בינו לבין קונו בהיותו ביניהם, כי כשאדם הולך בשדה ומתבודד עצמו עמו יתברך, יכול להרגיש כל מיני נעימות ודביקות ולהתענג בנועם זיו השכינה ממש, ובאמת זהו עיקר תכלית ביאת האדם בזה העולם, להעלות כל המקומות אליו יתברך, ולידבק עצמו בו יתברך מכל מקום שיהיה נמצא, והקדוש

ברוך הוא מסבב עם האדם שיגיע אל מקומות אלו שצריך להעלות ולתקן אותם, ולכן פעם אמר רביז"ל (שיחות הר"ן סי' פ"ה) לאחד ששאל אותו על ענין נסיעה לאיזה מקום, אם יסע לשם, השיב לו: כשרואה אדם נסיעה לפניו, אין לו להתעקש למנוע מזה לישוב בביתו דוקא, כי בכל מקום שאדם נוסע לשם, הוא מתקן שם איזה דבר, רק שיזהר להיות שמור מן העבירה חס ושלום, אבל כשהוא רק שמור מן העבירה חס ושלום, אזי כל אדם מתקן בכל מקום שהוא נוסע לשם, אפילו איש פשוט לגמרי, כי בכל מקום שהאדם בא לשם, הוא עושה שם בודאי איזה דבר שבקדשה על-כל-פנים, כי מתפלל שם ואוכל שם, ומברך על אכילתו לפניו ולאחריו וכיוצא בזה, כי בודאי איש ישראלי אפילו הפחות שבפחותים, על-כל-פנים הוא עושה כמה דברים שבקדושה בכל מקום אשר הוא שם, ועל-כן בודאי האדם מוכרח מן השמים להיות שם באותו מקום דוקא, כדי שיתקן שם מה שהוא דייקא צריך לתקן שם, על-כן הוא טובה לפניו מה שנודמן לו נסיעה לשם, כי אולי יהיה מוכרח לבוא לשם בשלשלאות של ברזל, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, (שבת פט:) על יעקב אבינו, ראוי היה יעקב לירד למצרים בשלשלאות של ברזל אלא וכו', כמו כן הוא בכל אדם שהוא טובה לפניו מה שמזדמן לו נסיעה לשם, כי בלא זה אולי היה מוכרח לירד לשם בשלשלאות וכו' חס ושלום עיין שם, נמצא שבכל מקום שאדם בא הוא בוודאי מתקן דברים עליונים, ובפרט כשמרגיל עצמו לדבר אליו יתברך בכל מקום בואו, אזי כל העולם כולו לפניו כמו שדה גדולה, ומקיים את ענין הנ"ל של ויצא יצחק לישוח ב'שדה, שהוא ראשי תיבות יבו"ל, וכל יבול השדה מתפללים עמו, ונותנין כוח וסיוע בתפלתו, ואז מתקן כל מה שצריך לתקן, ומשפיע שפע גדול בכל העולמות למעלה ולמטה, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה בפרשת השבוע מצינו את המ"ב מסעות שנסעו עם ישראל במדבר, עד שהגיעו לארץ ישראל, ומובא בספרים הקדושים שאלו המ"ב מסעות, עוברים על כל אחד ואחד במשך ימי חייו, שהוא נוסע וחונה בכל מיני מקומות שונות, כדי לתקן את מה שצריך לתקן, וכשאדם יודע שכל נסיעותיו וחניותיו הם ממנו יתברך, בבחינת (במדבר ט') על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו, אזי זוכה לתקן את מה שצריך לתקן, ולכן נמנו בפרטיות כל המ"ב מסעות, להורות לנו שבכל אחד ואחד מהם תיקנו דברים עליונים מאד, ומצאו את כבודו יתברך השורה שם, ולכן גם מובא בספרים הקדושים שהמ"ב מסעות, הם כנגד השם מ"ב הקדוש, המסוגל מאד להעלות כל ניצוצי קדושה אל מקורם ושרשם, כי זה היה כל עיקר תכלית המסעות.

והנה יש לרמוז עוד במספר של מ"ב מסעות דייקא, כי עיקר ימי חייו של אדם מתחילים סמוך לגיל שלשים, כי על גיל שלשים נאמר (אבות פרק ה') בן שלשים לכה, שאז מתחיל עיקר הכח אצל האדם, להתגבר בגבורה דקדושה ולהתקרב אליו יתברך באמת, ולכן יש לומר שהעיקר מתחיל מגיל כ"ח, שהם ימי כח סמוך לגיל השלשים, (וכמבואר במפרשים שהמספרים במשנה זאת הם במספר הסמוך עיין שם), ואם כן נשאר מ"ב שנים לעיקרי חיי האדם שהם שבעים שנה, וכמו שכתוב (תהלים ז') ימי שנותינו בהם שבעים שנה, שבהם עיקר הזמן לתקן את כל מה שצריך, ולהעלות את כל המקומות שבעולם אליו יתברך, והשם יתברך יזכינו לעסוק בעבודתו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו, עדי נזכה לתקן כל מה שאנחנו צריכין לתקן, ולהתדבק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת מטות - מסעי ה'תשנ"ט

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבערגיר ועני דף ר"ט עיין שם.

והבן והבת הנ"ל למדו שניהם בחדר אחד לשונות וכיוצא פדרפם והבת הנ"ל, היו הולכים ובאים לראותה מגדל החדוש פנ"ל, ונתנו מתנות, עד שנתעשר העני, והיו באים שרים לראותה והוטבה בעיניהם מאד והיה יפיה חדוש גדול ביניהם, פי לא היה יפי של אנושי כלל, ומגדל הפלגת יפיה בא על דעת השרים להשתדך עם העני הזה, ושר, שהיה לו בן, חשק להתחתן עמה, אך אין נאה להם להתחתן עם פזה, על פן הכרחו לראות להשתדל לגדל את האיש הזה, והשתדלו שיעבד אצל הקיסר ונעשה מתחלה פראפירטשיק [קצין צבא נמוך] ואחר-כך למעלה למעלה, פי השתדלו להגביהו במהרה, עד שהלך מהר ממעלה למעלה, עד שנעשה יעדניראל והיו חפצים השרים להשתדך עמו אך היו רבים קופצים על זה, פי פמה

שרים באו על זה ועסקו בזה להגביהו, וגם פי לא היה אפשר לו להתחתן מחמת הפערגיר, שפבר היו מדברים להשתדך עמו.

והעני הזה, שנעשה יעדניראל, היה מצליח יותר ויותר, והיה שולח אותו הקיסר להמלחמה, והצליח מאד בכל פעם ונשא אותו עוד יותר למעלה למעלה, והיה הולך ומצליח מאד, עד אשר נסתלק שם הקיסר, ונתיעצו פל בני המדינה לעשות אותו לקיסר, ונתקבצו פל השרים והספימו פלם, שהוא יהיה קיסר ונעשה קיסר (הינו העני הנ"ל נעשה קיסר), והיה לוחם מלחמות, והיה מצליח מאד וכבש מדינות, והיה לוחם ומצליח וכובש והולך, עד ששאָר המדינות נתיעצו למסר תחת ידו ברצון טוב, פי ראו הצלחתו הגדולה, שפל היפי של העולם וכל המזל של העולם אצלו, על פן נתקבצו פל המלכים והספימו, שהוא יהיה קיסר על פל העולם, ונתנו לו פתב באותיות של זהב.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביו"ל ממשך לספר, והבן והבת הנ"ל למדו שניהם בפחד אחד לשונות וכיוצא פדרפם והבת הנ"ל, היו הולכים ובאים לראותה מגדל החדווש פנ"ל, ונתנו מתנות, עד שנתעשר העני, כי הבת מרמות על השכל התחתון שבא לפני השכל העליון (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' ל'), כי לפני שזוכין להגיע אל השכל העליון, שהוא החכמה והשכל שבכל דבר, צריכין הקדמות וצמצומים רבים, להסביר לאדם בכמה מיני לבושים וצמצומים, בכדי שיוכל להבין, ואז כשמגיע אל השכל הוא משלך כל הקדמות ומבין הדבר על בוריה, והנה עיקר השכל התחתון הוא האמונה הקדושה, שאדם מסיר כל שכלו וחכמתו המדומית, וסומך עצמו על אמונה, כי יודע שאין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וכל פרט ופרט מושג בהשגחתו יתברך הפרטי פרטית, ולכן כשיש לאדם הקדמה זו, והיא קבועה בלבו כיתד חזק בל תמוט, אזי הוא מוכן לקבל בתוכו השכל עליון, ולהבין את החכמה עליונה, כי האמונה היא יסוד הכל, ועליה עומדים שאר כל המדות כידוע, ובלי אמונה אין לאדם כלום, אבל מיד שיש לו אמונה חזקה וברורה בו יתברך, אזי הוא כלי מוכשר לקבל בתוכו כל המדות טובות, ולהגיע אל שלימות החכמה והשכל, וממילא יהיה לו כל ההשפעות שבעולם, וזהו מה שמספר רביו"ל שעל ידי שהעני היה לו בת יפה תואר, על ידי זה הביאו אנשים אליו כל פעם מתנות מתנות, עד שנתעשר, ולבסוף מלך על כל העולם כולו, כי כשאדם מחזיק עצמו כעני ואביון שאין לו כלום, ומכיר היטיב שכל מה שיש לו הוא רק ממנו יתברך, אזי הוא כלי מוכשר לקבל בתוכו כל ההשפעות שבעולם, שזהו מה שמצינו

אצל דוד המלך עליו השלום, שתמיד אמר בתהלים, "כי עני ואביון אני" ועל ידי זה זכה למה שזכה ולמלוך על כל ישראל, כי מיד שאדם מחזיק עצמו כמו עני ואביון, שאין לו כלום, אזי מן השמים ישפיעו עליו את הכל.

והיו באים שרים לראותה והוטבה בעיניהם מאד והיה יפיה חדוש גדול ביניהם, פי לא היה יפי של אנושי כלל, ומגדל הפלגת יפיה בא על דעת השרים להשתדך עם העני הזה, ושר, שהיה לו בן, חשק להתחתן עמה, אך אין נאה להם להתחתן עם פזה, על פן הכרחו לראות להשתדל לגדל את האישה הזה, והשתדלו שיעבד אצל הקיסר ונעשה מתחלה פראפירטשיק [קצין צבא נמוך] ואחר-כך למעלה למעלה, פי השתדלו להגביהו במהרה, עד שהלך מהר ממעלה למעלה, עד שנעשה יעדניראל והיו חפצים השרים להשתדך עמו אך היו רבים קופצים על זה, פי כמה שרים באו על זה ועסקו בזה להגביהו, וגם פי לא היה אפשר לו להתחתן מחמת הבערגיר, שפבר היו מדברים להשתדך עמו, כי כשיש לאדם הבת יפה תואר, שהיא האמונה הקדושה, אזי כולם רוצים להשתדך עמו, וכל החכמות והמדות טובות רוצות לידבק בו, כי האמונה היא השער שעל ידה נכנסים אל כל דבר, ומי שזוכה לאמונה, לבסוף זוכה לכל.

והעני הזה, שנעשה יעדניראל, היה מצליח יותר ויותר, והיה שולח אותו הקיסר להמלחמה, והצליח מאד בכל פעם ונשא אותו עוד יותר למעלה למעלה, והיה הולך ומצליח מאד, עד אשר נסתלק שם הקיסר, ונתיעצו פל בני המדינה לעשות אותו לקיסר, ונתקבצו פל השרים והספימו פלם, שהיא יהיה קיסר ונעשה קיסר (הינו העני הנ"ל נעשה קיסר), והיה לוחם מלחמות, והיה מצליח מאד וכבש מדינות, והיה לוחם ומצליח וכובש והולך, עד ששאָר המדינות נתיעצו למסר תחת ידו ברצון טוב, פי ראו הצלחתו הגדולה, שפל היפי של העולם וכל המזל של העולם אצלו, על פן נתקבצו פל המלכים והספימו, שהיא יהיה קיסר על פל העולם, ונתנו לו פתב באותיות של זהב, כי כל מה שהאדם מחזיק בעצמו שהוא עני ואין לו כלום, כן זוכה לקבל שפע גדול מלמעלה, והוא עולה ומצליח בכל פעם יותר ויותר, עד שנעשה מלך ומושל בכל, וענין המלכות הוא כל אחד כפי בחינתו, יש מי שהוא שורר בביתו ויש שהוא מושל ביותר, ויש שהוא מושל על כל העולם (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ו), והעיקר שיהיה המלכות אצלו בבחינת בן חורין, היינו שלא ישתמש עם המלכות להנאתו ולצרכו, רק ישתמש בו לגלות מלכותו יתברך לכל יודעיו ומכיריו,

כי כפי שאדם זוכה להשפיל עצמו, ולהחזיק עצמו כעני ואביון ממש, כן נכנס בו ביטול אמיתי מלפניו יתברך, ויש בו כוחות עצומות לקרב כל הבריות כולם אליו יתברך, ולכן העני זכה ליכבש כל המלחמות שלו, שהם בחינת מלחמות היצר, ולבסוף כולם נכנעו לפניו וקיבלו אותו למלך, כי ראו שאצלו שורר בחינת מלכות אמיתית, ועל ידו יכולים להקים את מלכות דקדושה, והבן, והשם יתברך יזכינו להגיע אל שלימות האמונה, ולהכיר אותו יתברך בכל עניינינו ועסקינו, עדי נזכה לחזור בתשובה שלמה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת מטת - מסעי ה'תשנ"ט

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ב, המדבר מאלה מסעי בני ישראל, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, "אלה מסעי בני ישראל" (במדבר ל"ג) שמסעי בני ישראל, דהינו הנסיעות שבני ישראל נוסעין ממקום למקום, הם מכפרין על אלה אלקיך ישראל, הינו על פגם עבודה-זרה פי אפלו פשאין עובדין עבודה-זרה, יש פגם עבודה-זרה, פי קלקול האמונה היא גם-כן בחינת עבודה-זרה, וכמו שמובא (בנשם הבעל-שם-טוב) על פסוק (דברים י"א): "וסרתם ועבדתם אלקים אחרים", שתכף פשטרים מהשם יתברך הוא בחינת עבודה-זרה, ועל-ידי הנסיעות של ישראל נתפפר 'וכל זמן שיש עבודה-זרה בעולם, חרון-אף בעולם' (ספרי, פרשת ראה והובא בפרש"י שם) נמצא פשנתפפר פגם עבודה-זרה פנ"ל, נמתק החרון-אף, ונמשך רחמנות ועקר רחמנות הוא בבחינת (בראשית מ"ג): "ואל שדי יתן לכם רחמים" - 'לכם' דיקא הינו שהשם יתברך יתן לנו הרחמנות, שימסר את הרחמנות בידינו פי אצלו יתברך יכול להיות, שגם החולאת הקשה וכל היסורין הם הרחמנות שלו, פי בודאי פל מה שהשם יתברך עושה להאדם, אפלו יסורין קשים, הפל הוא רק רחמנות אבל אנו מבקשים, שיתן וימסר בידינו את הרחמנות, פי אין

אָנוּ מבינים הרחמנות שלו וגם אין אָנוּ יכולין לקבל אותו הרחמנות שלו הג'ל, רק שהשם יתברך יתן בידינו את הרחמנות, שאנחנו בעצמנו נרחם עלינו, ואצלנו הרחמנות בפשיטות, להתרפא מן החלי וכיוצא בזה ישראל-ראשי-תבות: אל שדי יתן לכם רחמים, פנ"ל, פי הרחמנות נעשה על-ידי מסעי בני ישראל פנ"ל, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה התכלית של נסיעות בני ישראל הוא לתקן את פגם האמונה שפגמו בעשיית העגל באמרם (שמות ל"ב) אלה אלהיך ישראל, כי על ידי שאדם נוסע בדרכים, ובכל מקום הוא מחפש כבודו יתברך, ומדקדק לעשות איזה דבר שבקדושה, להעלות את המקום ההוא אליו יתברך, על ידי זה מתקן את מה שפגם בפגם האמונה שהיא בחינת עבודה זרה, שהוא בחינת אלה אלהיך ישראל, כי מיד שאדם סר אפילו במקצת מן האמונה, הרי זה נחשב כמו עבודה זרה חס ושלום, וכמו שפירש הבעל שם טוב הקדוש זי"ע את הפסוק (דברים י"א) וסרתם ועבדתם אלהים אחרים, שמיד שסרתם, אפילו במקצת מן האמונה הקדושה, הרי כבר ועבדתם אלהים אחרים, כי מיד שאדם פונה מדעתו ידיעת אמת מציאותו יתברך, הרי נותן מקום ליכנס דיעות כזבות ונפסדות, וזהו כבר פגם של עבודה זרה חס ושלום, ולכן צריכין להתחזק באמונה יתירה בכל עת, ולהשתדל בכל הכוחות לעלות תמיד מדרגא לדרגא באור האמונה הקדושה, ובפרט כשאדם נוסע בדרכים ומגיע למקומות שונות, עליו להתחזק ביותר למצוא אלקותו יתברך, ולעשות בכל מקום איזה דבר שבקדושה, כי על ידי זה מתקן ומעלה את הניצוצי קדושה שהוריד בתוך הקליפות על ידי עונותיו, ומעלה אותם אל שורשם, והקדוש ברוך הוא מסבב עם כל אדם כפי שורש נשמתו, להגיע לכל מקומות שצריך לתקן, ולכן אמר רביז"ל (שיחות הר"ן סי' פ"ה) כשרואה אדם נסיעה לפניו, אין לו להתעקש למנוע מזה לישב בביתו דוקא, כי בכל מקום שאדם נוסע לשם הוא מתקן שם איזה דבר, ומן השמים מסבבים עמו שיגיע לאותו מקום לתקן את מה שצריך, ולכן זה טוב כשהולך ברצונו, כי אולי יהיה מוכרח לבוא לשם בשלשלאות של ברזל, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, (שבת פנ"ו:) על יעקב אבינו, ראוי היה יעקב לירד למצרים בשלשלאות של ברזל אלא וכו', כמו כן הוא בכל אדם שהוא טובה לפניו מה שמזדמן לו נסיעה לשם, כי בלא זה אולי היה מוכרח לירד לשם בשלשלאות וכו' חס ושלום עיין שם כל זה בדברי רביז"ל, ולכן בזה שאדם הולך בדרכים ומחפש כבודו יתברך, ועושה איזה דבר שבקדושה במקום ההוא, על ידי זה מתקן את פגם האמונה ופגם עבודה זרה, וזוכה להמשיך על עצמו חסדים ורחמים.

וזהו מה שאומר רביז"ל, שכשנתכפר פגם עבודה זרה על ידי זה נמשך רחמנות, כי הרי חכמינו הקדושים אומרים (ספרי פרשת ראה) כל זמן שיש עבודה זרה בעולם יש חרון אף בעולם, ומיד שנתבטל העבודה זרה, נתבטל החרון אף, ונמשכים רחמים וחסדים, והחרון אף הוא בין למעלה ובין למטה, כי מלבד החרון אף שנמשך מלמעלה חס ושלוה, גם למטה מיד שאדם סר מן האמונה הקדושה הוא עלול מאד לבוא לידי כעס וחרון אף, ולנקום בחבירו ולעשות לו כל מיני עוולות, וגם לבעוט ביסורים שעוברים עליו חס ושלוה, כי מחסרון אמונתו הוא בכעס ובחרון אף על כל מה שעובר עליו, ואין לו במה לנחם את עצמו, מה שאין כן כשזוכה לביטול וזיכוך האמונה הקדושה, אזי נמתק ממנו הכעס והחרון אף לגמרי, כי הרי יודע שכל דבר מושגח בהשגחתו יתברך הפרטי פרטית, ואי אפשר לשום בריה להרע לו בלתי רשותו יתברך, וכן כל מה שעובר עליו בוודאי לטובתו, כי הוא יתברך יודע הכי טוב לאדם, ולכן כל מה שאדם נכנס בתוך האמונה הקדושה כגנתבטל ממנו הכעס והחרון אף לגמרי, והוא תמיד דבוק בו יתברך בדביקות אמיתית ושום דבר לא יוכל לנתק אותו מדביקותו בו יתברך.

וסיפר מוהרא"ש נ"י, שהבעל תולדות יעקב יוסף זי"ע, שהיה תלמיד ותיק של הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, היה בתחילת התקרבותו קצת קפדן, ופעם הזמינו אותו להיות סנדק על ברית מילה ואיחר לבא, ובינתיים עשו את הברית בלעדו, וכשהגיע הקפיד מאד והיה לו צער גדול, ובינתיים שם לב שהגיע איזה אורח להסעודה, וישב בצד, וכל דבר ששאלו אותו ענה ואמר "לאז זיין אזוי" (שיהיה כך), וממש כל דבר ששאלו אותו היה עונה כן, עד שנעשה צחוק בעיני כולם, כאילו הוא חסר דיעה, ואינו יכול לומר רק מילין אלו "שיהיה כך", אבל התולדות הקדוש זי"ע, הבין שהאיש הזה הוא לא פשוט, ואחר הסעודה רצה לדבר עמו, אבל מיד נעלם וכבר לא מצא אותו, ואז הבין התולדות הקדוש זי"ע, שזהו היה שליח מן השמים ללמד אותו מדת הסבלנות, שיאמר על כל דבר "שיהיה כך" ולא יקפיד על שום דבר כלל, וזהו באמת שלימות מדת האמונה, שאדם יהיה כל כך בטל ומבוטל אליו יתברך, עד שלא יהיה איכפת ליה שום דבר כלל, רק יקבל כל דבר באהבה, וימסור את עצמו לגמרי אליו יתברך, אשרי מי שמגיע אל ביטול כזה.

וזהו מה שמסיים רביז"ל, שעיקר הרחמנות הוא שימסור הקדוש ברוך הוא את הרחמנות בידכם, ואצלינו הרחמנות הוא בפשיטות שיתרפא החולה מחוליו וכיוצא בזה, כי כל מה שאדם זוכה לדבק עצמו באור האמונה הקדושה, הוא זוכה להשיג את עוצם רחמנותו יתברך, שהוא יתברך אב הרחמן ומרחם על כל הבריות

ברחמים רבים, ואף על פי שלפעמים נראה לעינינו כמו מדת הדין, אבל באמת הכל מעוצם רחמיו יתברך, וכשאדם זוכה לדבק עצמו באור האמונה הקדושה, אזי יכול להגיע אל רחמים גדולים כאלו ששם נמתקים כל הדינים לגמרי, ואין שום מדת הדין כלל, ואז יהיה לאדם ישועה שלימה באמת, אבל הכל תלוי כפי התבררות והזדככות האמונה הקדושה, ולכן אלה מסעי בני ישראל הם כפרה על אלה אלהיך ישראל, כי כל מה שזוכין לנסוע למקומות העולם, ולהכיר שם את השם יתברך, על ידי זה נתבטל העבודה זרה ופגם האמונה, והאדם זוכה להגיע אל מדת הרחמים באמת, שזהו ראשי תיבות ישראל, א'ל ש'די י'תן ל'כם ר'חמים, ונמתקים כל הדינים לגמרי, אשרי מי שזוכה להגיע אל אמונה והמשכת רחמים כאלו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לעוד דבר בפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את מצות הפרשת ערי מקלט, לנוס שמה רוצח נפש בשגגה, והנה מי שחוטא ופוגם בפגם עבודה זרה ומיעוט האמונה חס ושלום, הרי הוא גם כן בחינת רוצח, כי רוצח והורג את נפשו, וכורת אותה משורשה חס ושלום, אבל הוא גם כן נחשב לשוגג, כי בוודאי כל יהודי שעובר עבירה חס ושלום הוא רק בשגגה, מחמת מיעוט השגתו בגדולתו יתברך, ומרוב תבערת יצרו, ולכן עיקר עצתו הוא רק לברוח אל תוך ערי מקלט, ומובא בספרים הקדושים שהשם ערי מקלט, הם כנגד הששה תיבות שביחוד קריאת שמע שהוא ייחוד האמונה, שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד, כי כשאדם רצח את נפשו על ידי פגם עוונתיו, עיקר תיקונו לברוח חזרה אל האמונה הקדושה, ולהמשיך על עצמו אמונה מחדש, וכמו שאומר רביז"ל (ספר המדות אות אמונה סי' ל"ג) על ידי אמונה, הקדוש ברוך הוא יסלח לך על כל עוונותיך, והפרישו עוד מ"ב ערי מקלט אחרים, שהם כנגד המ"ב תיבות שיש בפרשת ואהבת, שהוא ענין קבלת עול מלכותו יתברך באהבה בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך, שלא יהיה לאדם שום קושיות וספיקות על הנהגותיו יתברך, רק יידע שהכל מרחמיו המרובים יתברך, וישתדל להמתיק כל הדינים ולהפוך אותם לרחמים גמורים, וזהו ענין המ"ב מסעות הנ"ל שנסעו עם ישראל במדבר, כי הכל היה כדי לתקן את פגם האמונה הקדושה, ולנוס ולהגיע אל תוך היחוד העליון של קריאת שמע, ולקבל עליהם עול מלכותו יתברך בשלימות, ועל ידי זה נתכפר להם חטא העגל, ונמשך עליהם חסדים ורחמים גמורים, והשם יתברך יזכינו לזכות לגילוי האמונה הקדושה, ולהמשיך על עצמינו חסדים ורחמים גמורים, עדי נזכה להכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

